

Maar er zijn geen werkelijk vaste waarden. Want alles is energie, ook U. Ook wanneer wij ons bezig houden met de werelden van de geest - die voor iemand op aarde meer hypothetisch zijn - zo blijkt al weer dat ook hier soms vormen te over voor kunnen komen, maar dat de basis daarvan altijd en alleen weer energie is.

Want de werelden waarin men na de dood leeft zullen voor een groot deel bepaald worden door de denkbeelden die er in je leven en je levensenergie, die je vanuit je projecteert tot zij andere energien een tijdelijk vorm verschaft en zo tot je wereld wordt.

Ook buiten u zijn er krachten te over. Maar wie kan de moed vinden terug te treden uit zijn illusies en beperkt besepte werkelijkheden tot hij alleen nog de innerlijke waarheid beleeft en beseft,?

O, er zijn heel wat mensen die mediteren en in hun meditatie soms iets van het onbeschrijfbare voor een kort ogenblik aan kunnen voelen. Maar zij beseffen het wezen daarvan niet en, terugkerende tot hetgeen zij de werkelijkheid verkieszen te noemen roepen zij uit dat een ieder voortaan moet gaan mediteren. Want, zo verklaren zij, hun wijze van meditatie is de enige weg. En alleen daarmee maken zij reeds duidelijk dat zij nog niets begrepen hebben van de innerlijke werkelijkheid waarom het uiteindelijk dan toch gaat.

Wanneer je een aantal bouwsteentjes hebt zoals je die kunt vinden in moderne kinderbouwdozen en mecanosystemen dan beschik je wel over een aantal grondbestanddelen, maar daaruit kun je naar verkiezing bouwen. Degene die vrijelijk ervaart zal zeggen: ik moet werken met de stenen die ik heb, maar zal daaruit iets maken dat zo eel mogelijk bij mijn gehele besef en wezen past. Degene echter die zich en anderen probeert te binden zal uitroepen, dat dit verboden, nutteloos of zondig is en eist, dat een ieder alleen het voorbeeld zal maken dat in een modellen-boekje dat hij levert omschreven staat.

En wanneer wij eerlijk zijn zullen wij toe moeten geven, dat wij op hen horen en tijdens het leven op aarde en vaak ook tijdens een lange tijd in de geest van onze innerlijke kracht en beseftmogelijkheden alleen dat durven te maken wat in het modellenboekje beschreven staat.

Een dergelijk boekje heet dan de bijbel, de verzamelde werken van Marx of desnoods Mein Kampf - want dat komt ook weer meer en meer in de mode.

Maar daar heb je niet veel aan, wanneer het alles letterlijk als waar, juist en noodzakelijk beschouwt. Wanneer de bijbel mij zegt dat het koninkrijk Gods in mij ligt, zo betekent dit, dat ik het niet buiten mij moet gaan vestigen, maar het allereerst in mij dien te vinden.

Wanneer Marx zegt dat de solidariteit van de arbeiders een uiteindelijk bevrijding van deze stand zal voortbrengen - korrrespondentie met Engels - dan kunnen wij op grond hiervan gaan streven naar solidariteit. Maar dat moeten wij dan in de eerste plaats geheel en zelf zijn. Pas daarna kunnen wij gaan streven naar een mede solidair zijn in alle anderen - en niet alleen maar in een klein of bijzonder groepje.

En wanneer Hitler meent dat er een superras bestaat, een soort uitverkoren volk van edelgermanen, dan moet je toch werkelijk eerst van jezelf in leven en denken een werkelijke edelgermaan maken voor je kunt beginnen een ander te verachten. Of niet soms?

Maar dit innerlijk beantwoorden aan de eisen is hetgeen wij in alle gevallen en steeds weer "vergeten" te doen.

Wij zeggen niet "wij vonden het koninkrijk in ons en gaan vandaaruit nu verder leven." Wij zeggen: ik meen ergens in mij iets van het koninkrijk gevonden te hebben en op grond daarvan moet nu een ieder maar eens precies gaan doen wat ik zeg.

Zoals anderen steeds weer uitroepen dat zij nu eenmaal bepaalde plannen hebben voor de mensen en dat op grond daarvan die anderen maar met hun solidair dienen te zijn. Zonder zelf ook maar ooit zich geheel en solidair te stellen achter hetgeen anderen voor zich doen, denken of nastreven.

Zelfs zij die in edelgermanen geloven en zich daartoe willen rekenen gaan niet eerst eens na of zij wel aan alle criteria beantwoorden, maar beijveren zich aan te tonen dat anderen dit niet zijn en dus minderwaardig.

Neem mij niet kwalijk dat ik het zo formuleer. U hoeft zich niet betrokken te gevoelen. Maar wanneer u b.v. aan het laatste zoudt twifelen moet u b.v. de theorieën van Rosenberg eens vergelijken met de praktijk van het germaanse rijk.

Steeds weer blijkt, dat wij ons verschuilen achter uiterlijkheden wanneer wij hetgeen wij innerlijk als waar zouden kunnen en moeten beseffen niet aan kunnen, omdat de innerlijke waarheid te grote eisen aan ons dreigt te stellen.

Is dit geen onzin? O, de aanwezigen wil ik wel buiten beschouwing laten hoor, want dat is beleefder. Maar anders zou ik zeggen: Ook U hebt kracht in uzelf. U kunt er iets mee doen.

O, wanneer u niet gelooft aan die kracht in uzelf is het volgende zeker niet voor u bestemd. Maar misschien denkt u ergens toch dat het mogelijk zou zijn, dat u zekere kracht in u draagt. En in dit laatste geval wilt u mogelijk eens proberen daarvan iets te beseffen, daarvan iets te gebruiken.

Dan gaat het niet om spelletjes die wij spelen, het gebruiken van mooie woorden of het geven van een hoogdravende lezing. Het gaat er eerder om, wat wij zijn, kunnen, betekenen. En dit zal voor een ieder van ons weer enigszins anders liggen.

Maar de kern van ons allen is energie, kracht. De kern van ons bestaan is die oervorm van kracht die wij het licht plegen te noemen.

U draagt dit licht in u. Probeer u dan eens een ogenblik te concentreren op dit licht en denk even niet aan al die andere dingen. Vergeet even die raketten waar u mogelijk tegen of zelfs voor bent. Denk niet aan crisis of andere actuele zaken, aan uw eigen zorgen of tekortkomingen. Denk alleen maar eens even aan het licht.

Kijk eens goed, Je vindt het misschien niet meteen, maar zou er mogelijk ergens diep in uw beseffen toch een klein vonkje te vinden zijn? Ja? Wanneer dit kleine vonkje er in uw besef mogelijk is, dan is dit in ieder geval voor u, de wereld en de eeuwigheid veel belangrijker dan al het andere.

Daarom laten wij alles buiten dit ene voor een ogenblik rusten. Laat ons een proef wagen en voor een ogenblik ons alleen maar concentreren op het licht in onszelf. En laat ons daarnaast eens datgene wat wij werkelijk van onszelf kennen en soms dromen voor een kort ogenblik te aanvaarden, bewust ook te zijn.

Probeer dit beeld in dit licht te stellen en kijk nog eens, wat er dan van overblijft. Wat ben je werkelijk? Wat wil je werkelijk? Wat doe je in werkelijkheid steeds weer? Stel geen criteria. Er is verder alleen dit licht, deze éne waarheid die alles omvat wat je als mens ooit aan waarheden kunt beseffen.

Wanneer dit licht er is, betekent het ook Kracht. Het is deel van uw wezen.

Wanneer u uw ware gestalte voor een ogenblik zoudt kunnen aanvaarden, voor een ogenblik afstand zoudt kunnen doen van alle zelfverheffing, alle schuldbewustzijn en wat daarmee gepaard gaat, alle bijgelovigheden even terzijde laat die u normalerwijze uzelf steeds weer aanpraat om uzelf te rechtvaardigen, dan zouden wij met die kracht misschien ook iets kunnen doen.

Stel u eens precies voor, wat u werkelijk bent. U hoeft niets te beredeneren, want dat betekent gemeenlijk alleen maar werkelijkheidsvervalsing. Aanvaardt het beeld dat in u opkomt en zeg tot uzelf: Dit ben ik werkelijk.

Stel u dit beeld voor ogen, zo intens als u maar kunt. Denk dan aan dat vonkje licht dat u zoeven voor een ogenblik veronderstelde als deel van uw wezen. Laat in uw besef dit licht groeien. Laat het de gehele gestalte vullen, steeds intenser, steeds feller. Dit tot de gestalte a.h.w. verloren dreigt te gaan in de uitstraling die zij zo heeft.

Probeer het maar: dit ben ik werkelijk. In mij is een vonk licht. Ik schakel alles uit. Alleen die gestalte blijft over. Het licht groeit en groeit, wordt groter en groter en vult uiteindelijk het gehele beeld dat ik van mijzelf heb.

Stel je nu voor dat er kracht van je uitgaat naar de wereld. Kies je daartoe een doel. Denk aan iemand die ziek is, iemand die bedroefd is, iemand die je wijzer wilt maken of desnoods aan iemand die u een lesje wilt geven. Maar neem Lubbers daarvoor niet. Die krijgt al genoeg.

Stel het je zo levendig mogelijk voor: die figuur die je vertegenwoordigt. Het licht dat in je bestaat en nu uit je zal gaan treden. Besef dat het je eigen wil is die gestalte geeft aan de kracht die in je leeft.

Die kracht wordt nu uitgezonden en met een steeds toenemende intensiteit naar het doel dat u daarvoor hebt gekozen.....

Kom, probeer het nog eens: het licht gaat van je uit. Het bestaat volgens hetgeen je werkelijk nu even meent te zijn. Het wordt gericht op een persoon, een toestand, een voorwerp.

Probeer dit zelf ook nog maar eens zo dadelijk. Ik weet wel dat dit velen onzinnig zal schijnen, maar het is dit zeker niet. Wanneer u uw kracht op de juiste wijze hebt uitgezonden, ook zo even, dan heeft dit resultaten. Hoe meer de kracht die u hebt uitgezonden in overeenstemming is met uw wezen, hoe intenser ook de voor u op aarde kenbare werking zal zijn.

Wanneer u bewust een kenbaar doel hebt gekozen, kunt u dit ook controleren. Maar wanneer er dan een invloed merkbaar is geweest, wanneer het werkt zoals u gezegd werd en u kunt dit konstateren, dan hebt u met deze proef ook een leutel gevonden tot uw eigenste reservoir van kracht.

Ik zal de laatste zijn om de mensen op te roepen alleen voortaan met hun innerlijke kracht te werken. Want er zijn er heel wat die zoiets onmiddellijk als verontschuldiging aan zouden grijpen om verder dan ook geheel niet te werken. En dat is natuurlijk onmogelijk.

Maar dat neemt niet weg dat je op bepaalde punten, in bepaalde gebieden ook, veel meer kunt zijn en veel meer kunt bereiken, tot standbrengen, dan je je op redelijke gronden alleen ooit voor kunt stellen.

Wat overigens begrijpelijk is, want feitelijk stel je de cosmische causaliteit in de plaats van de menselijke opvattingen.

De kosmische causaliteit berust op de onderlinge samenhang tussen al het zijnde, waardoor elke reactie in één punt altijd mede bepaald zal worden door de reactie in alle andere punten.

Maar wanneer u al het voorgaande onderzoekt en het blijkt dat u er ook werkelijk iets mee kunt doen, hebt u dan niet een stapje meer afgelegd dan de andere mensen? Al betekent zo iets misschien wel dat je geen vredesmarsen meer houdt, maar wel werkelijke vrede uitstraalt naar een ieder.

Misschien ook staak je dan niet meer, maar gebruik je je eigen besef van rechtvaardigheid om in anderen ghet eigen besef van werkelijke rechtvaardigheid te doen ontwakken.

In een wereld die vol is van tegenstellingen en strijd, vol ook van ikjes die in feite ondanks alle mooie woorden alleen maar aan zichzelf denken lijkt het mij ook voor de mens in de stof noodzakelijk een andere weg te vinden, een andere kracht te hanteren, een nieuwe benadering te gebruiken.

Laat ons die weg dan mijnentwege het koninkrijk Gods in ons noemen. Want het gaat om de kracht waaruit wij allen leven, waaruit alles is voortgekomen, een kracht die daarom ook vdoor ons werken kan.

Laat ons dan ook niet meer bazelen over wonderen die toch nooit gebeuren of over mirakelen waarvan het verrichten alleen aan enkele uitverkorenen zou zijn toegestaan.

Want een ieder die op durft gaan in het licht, die durft werken vanuit dit licht - en ik gaf u reeds een voorbeeld hoe je dit kunt doen - kan wonderen doen, mirakelen tot stand brengen. Alleen zal alles wat je tot stand wilt brengen moeten passen in de werkelijkheid, in de ware omstandigheden van je eigen bestaan en daarnaast moeten passen bij het beeld dat je hebt van eigen ware wezen.

In een wereld, waarin de mensen steeds weer bezig blijken met een elkander bekogelen met zo mooi mogelijke en soms zo onbegrijpelijk mooie spreuken heb je aan woorden verder niet veel of niets.

De woorden die ik heb tebruikt zijn eveneens weinig of niets waard tenzij uzelf de ervaring er achter stelt. En al die andere mooie woorden moogt u dan ook rustig vergeten. Want wie deze weg kiest weet dat het niet meer gaat om de woorden, maar om de intensiteit van het innerlijke licht, dat gaat om de waarheid van eigen persoonlijkheid en wezen, om de werkelijkheid die je innerlijk beleeft en naar buiten toe voor jezelf steeds duidelijker doet blijken en zo ook beter leert beseffen.

In alle menselijk gedrag, in de vele mooie stellingen en in de ontelbare fraaie verhalen schuilt de waan. Die kun je rustig terzijde laten. O, ik weet het: het is alles wel zeer interessant. Kain sloeg Abel neer en, ziende dat deze dood was, vluchtte hij weg naar een vreemd volk en nam zich daar een vrouw.

Indien Adam en Eva werkelijke eerstelingen en de enige mensen op aarde zouden zijn geweest zou die vrouw zijn zuster geweest moeten zijn. Maar aan de andere kant: nergens staat dat hij reeds een zuster had, laat staan dat die weggetrokken was om ergens een eigen zaak op te zetten.

Een punt om over te vechten, niet waar? Er zal dus een vreemd volk geweest zijn, want dat staat er. Wat voor een volk zou dit dan wel kunnen zijn? En zo voorts: heerlijk kissebissen, uitleggingen verzinnen die mogelijk kant nog wal raken en ondertussen vooral alles zo draaien dat wij in eigen ogen altans de letterlijke waarheid van de bijbel kunnen handhaven.

Maar in feite gaat het in het verhaal mogelijk om iets geheel anders, om het feit dat Kain door hetgeen hij is niet leven kan bij degenen tot wie hij in wezen behoort. Hij heeft zich laten vertroebelen, heeft de werkelijkheid niet onder ogen willen zien. Door de schijn die hij zich als ikbeeld heeft geschapen komt hij tot zijn daden en wordt hij uiteindelijk ook verbannen.

Maar laat ons het maar aan de religieus denkenden overlaten daarover verder te praten. Mensen die denkende over de vraag of je nu wel of niet tegen het gebod "gij zult niet doden" zondigt wanneer men zich bewapent.

Want dan zijn verschillen van mening al evenzeer onvermijdelijk, daar de een zich zal beroepen op het feit dat er nergens staat dat je je niet moogt bewapenen, terwijl de ander zal redeneren dat wapens geen zin hebben tenzij je op zijn tijd ook bereid bent er iemand mee dood te slaan.

Wie gelijk heeft interesseert ons hopelijk nu niet. Want het werkelijke wapen dat de mens heeft en altijd zal kunnen behouden is de innerlijke kracht. Een wapen dat je kunt gebruiken om jezelf te handhaven zonder dat je er ook maar een vlo mee behoeft te vernietigen.

Kortom: moeten wij onze tijd nog verder verdoen met allerlei kleinzieligheden? Of moeten wij zoeken naar een bron van innerlijke kracht waardoor wij verder kunnen gaan?

Uw wereld schijnt vol spanningen te zitten. In deze maand zijn zij al bijzonder groot en u kunt nog grotere spanningen verwachten rond april en oktober november van het volgende jaar. De mensen schijnen in twee groepen uiteen te vallen: degenen die denken dat het alles toch wel goed zal gaan en de anderen, die het einde van de wereld voorspellen of tenminste aannemen, dat dit jaar of het volgende jaar een wereldoorlog uit zal breken.

Daarmede hebben wij niets meer te maken. Op het ogenblik dat wij ons bezig houden met de uiterlijke verschijnselen zijn wij als mensen die een longontsteking bij anderen proberen te genezen door deze een natte doek op het voorhoofd te leggen.

Wij moeten weten wat de kwaal is. En de voornaamste kwaal is wel dat de mensen zichzelf niet kennen, niet de werkelijkheid van eigen wezen en wereld willen aanvaarden. Daardoor kunnen zij ook de betekenis van hetgeen zij doen niet beseffen.

Geloof mij, een Reagan is er eerlijk van overtuigd dat hij het met de wereld en zijn medemensen heel goed voorheeft. En ook in uw land zou ik wel enkele namen kunnen noemen van "belangrijke" mensen die uit eerlijke overtuiging het beste te doen voortdurend de verkeerde beslissingen nemen.

De meeste staatslieden menen het heus niet zo kwaad. Maar hetgeen zij steeds weer doen is van zichzelf een totaal valse figuur projecteren en vervolgens hun werkelijkheidsbesef daarmede zo goed mogelijk in overeenstemming brengen. Hun denken wordt niet in de eerste plaats bepaald door een innerlijk zichzelf kennen, maar door reeksen van uiterlijk houdbare theorieën waarmede zij zich trachten te rechtvaardigen, zelfs wanneer de feiten lijnrecht tegen alle berekeningen en verwachtingen ingaan.

O, de meeste mensen zijn ongeveer zo. Maar wij moeten ons daarmede nu eens niet bezighouden, evenmin met alles wat er een volgend jaar mogelijk kan gaan gebeuren. Laat staan dat wij ons bezighouden met de stellingen die verklaren dat het einde van de wereld nu werkelijk nabij is - verkondigd door mensen die niet meer weten wat zij met zichzelf of de wereld moeten beginnen.

De belangrijke vraag luidt: kun jij in je eigen innerlijk dermate dicht bij je werkelijkheid komen en zoër de bron van eigen bestaan aanboren. Kun je die kosmische bron die ook jou beroert door je uit laten werken tot je ook in je stoffelijke wereld in staat bent uiting te geven aan hetgeen je werkelijk bent?

Zo zou je een groot deel van alle schijn en illusie kunnen wegpoetsen, die jou in je wereld verblinden, maar die ook anderen blind maken voor de feiten het hetgeen zij werkelijk en innerlijk zijn.

Er zijn vreemde dingen op aarde. Wat te denken van mensen die beweren dat je eerst wanneer alle denken is uitgeschakeld en het ik het eindeloze niets beleeft, een mens werkelijk gelukkig kan zijn? Dit terwijl het juist het denken is waardoor het bereiken van die toestand mogelijk zou worden en bovendien een ieder zal moeten toegeven dat het vermogen tot denken de basis is van alle menselijke bereiking en bewustwording.

Mij komt het paradoxaal voor dat iemand kan tellen dat de werkelijke bereiking eerst gevonden kan worden door op te houden met denken. Een ander punt is natuurlijk dat ook zonder dergelijke leringen heel wat mensen onmiddellijk ophouden met denken zodra zij menen iets voor niets te kunnen bereiken of winnen.

Aan de andere kant is zover ik het kan overzien éénheid de werkelijke basis van het bestaan. Je kunt niet één enkele mens losmaken van de mensheid, niet één planeet geheel los maken van alle gebouren in een zonnestelsel, één enkele zon geheel los maken van alle gebeuren in een melkwegstelsel.

Alles is in wezen een eenheid en zelfs alle verschijnselen zijn onderling verbonden. Dat is wel het eerste wat je dient te begrijpen. Je kunt jezelf niet verheffen boven een ander of vernedern tot je minder bent dan een ander. Je kunt alleen maar denken dat het zo is zonder de feiten daardoor ook maar iets te veranderen.

Wanneer je echter eenmaal zover komt, dat je die verbondenheid niet meer ontkent en alle beredeneringen omtrent eigen persoon en verdienste eens terzijde stelt, om zo het skelet over te houden van onbegrepen waarheden die je gehele bestaan feitelijk beheersen, kom je mogelijk toch iets verder.

Je bereikt dan een punt, waarop het deel van de kracht die in je bestaat meer betekenis voor je krijgt, dat die kracht ook meer bewust waar kan maken dan de kracht in onbewusten. Op dit punt begint je werkelijke relatie met het geheel van de kosmos voor jou een steeds grotere rol te spelen en komt in de plaats voor de toch wel zeer kunstmatige relatie die mensen plegen op te bouwen met z.g. goden medemensen, hun wereld en bezittingen.

Wij kunnen veel doen, werkelijk heel veel. Maar dan moeten wij eerst leren afstand te nemen van de uiterlijkheden. Roepen om vrede is mooi. Maar het heeft geen resultaten wanneer de mensen in zich geen vrede kennen. Wanneer een manifestatie voor de vrede een uiting is van de in de deelnemers heersende onvrede en angst dan bevordert zij in feite meer de verdeeldheid en de verwezelijking van hetgeen zij probeert te bestrijden dan dat zij ook maar iets goeds van meer blijvende betekenis tot stand brengt.

Wanneer u bezig bent God voortdurend op uw knieën te bidden, desnoods uzelf geeselende als een flagellant, kunt u daarmee niets bereiken. U kunt alleen iets bereiken wanneer uw innerlijke werkelijkheid eindelijk bereid is, het innerlijke licht te aanvaarden en te beleven - niet als iets wat ver weg is, maar als deel van eigen wezen en bestaan.

Je kunt alleen iets bereiken wanneer je beseft, dat het werkelijke bestaan niet iets is wat door autoriteiten op grote afstand bestuurd dient te worden, maar iets wat vanuit jezelf voortkomt, iets waarvoor je in de eerste plaats ook zelf aansprakelijk bent omdat je alle kracht en waarheidsbesef in je verborgen meedraagt.

Nu ja, misschien denkt u er eens over na. Ik weet heus wel dat er vanuit een menselijk standpunt vele belangrijker dingen te vertellen zijn in deze dagen. Ik zou u b.v. kunnen vertellen hoe verschillende grote meesters zich op het ogenblik weer naar de aarde richten en een geheel nieuw werk zijn begonnen. Wat waar is.

Maar wanneer ik spreek over meesters denkt u aan iets wat ver weg is, niet aan iets waaraan ook u innerlijk deel hebt, een beeld van een harmonie die ook de snaren van je diepste wezen in beroering brengt. Men denkt er eerder aan als wezens op wier ingrijpen men hoopt, als lichtende machten die wel even de machteloosheid van eigen wezen zullen komen compenseren.

En dergelijke dingen hebben maar weinig betekenis wanneer je terug pr obcært te gaan naar de kern van het bestaan, naar de lichtkracht en het omvattende kennen dat in u bestaat. Ik ben zo brutaal dat ik aanneem, dat dit alles op het ogenblik het meest actuele en het meest belangrijke is, waarmede ik u zou kunnen konfronteren.

Ik weet heel goed, dat er onder u zijn die op sommige ogenblikken denken: ik kan niet meer. Dat komt omdat hetgeen zij nastreven en doen niet in overeenstemming is met hun werkelijke wezen.

Treft dit op u toe, probeer dan eens de eigen innerlijke werkelijkheid te doorgronden, te weten wat u bent, kunt, moet doen en grijp vooral daarbij niet terug op wensdromen als "was ik nog maar jong" of "was ik maar rijk en machtig dan..." Want dan komt u toch weer op negatief inwerkende drogredenen uit.

Wanneer je je eerlijk afvraagt, wat je doel, je kracht en stteven is geweest in deze wereld van u, zo ben ik er zeker van dat allen die eerlijk zijn uiteindelijk toe zullen moeten geven dat het er hen steeds weer en voornamelijk om te doen was, erkend te worden. Om betekenis te hebben in de ogen van anderen.

Beseft u dit en overziet u uw ervaringen, dan zult u naar ik meen meteen beter beseffen waarom werkelijk belangrijke zaken alleen bereikt kunnen worden door een beroep op uw innerlijke kracht, door een gebruiken van het innerlijke licht. Dan immers valt je grootste probleem weg: je beseft dan deel te zijn van de kosmos en in die kosmos heb je betekenis. Zonder die kosmos echter is de betekenis die je nastreeft alleen maar een spel vol gedeelde illusies, zelfbedrog en mislukkingen. Dan blijft alleen maya, de begoocheling.

Zoals een vriend van mij eens opmerkte: maya mag een goed zeepmerk zijn, maar voor de mens is het een slechte toestand. Maar mogelijk weet u nu, dat uzelf de sleutel in handen hebt. Niet te sleutel tot een betere wereld zonder meer volgens uw huidig denken. Maar u draagt wel degelijk de sleutel in u waardoor u en ook de wereld terug kan zakken uit de vele opgeklopte wolken van illusie en wat meer de feiten en de werkelijkheid onder ogen kunt gaan zien.

Nogmaals: de werkelijkheid van het bestaan is in u verborgen. Wanneer u in staat bent dit te beseffen kunt u al veel, veel meer in ieder geval dan nu nu veronderstelt en hebt u ook veel meer mogelijkheden dan u zich nu kunt indenken.

Want uiterlijkheden als fraaiheid, lelijkheid, domheid, wijsheid of vlugheid doen dan niet meer ter zake: het gaat alleen nog om uw wezenlijke band met het geheel en het licht dat in u aanwezig is en door u waarmaakt in alle werelden waarin u meent te vertoeven.

De meesten van u zitten zich nu af te vragen of dat alles nu wel werkelijk zo is. In de hoop u enig bewijs te leveren hebben wij zo even een kleine proef gedaan. Laat ons er dan nog eens een nemen.

Vraag u eens af of u een bepaald doel kent., iets waar naar uw beseffen een gekort aan kracht bestaat en waar u dan die juiste en ware lichtende kracht aan toe zoudt willen voegen. Stel u desnoods voor dat u als een soort jupiter tonans een bliksemschicht kunt slingeren en vraag u af, wat u als doel daarvoor zoudt kiezen.

Indien u zonder daardoor iets te vernietigen een straal van licht of kracht in de wereld zoudt kunnen richten, het geeft niet waar, welk doel zoudt u dan kiezen?

Denk er om: u kunt niet de wereld eenvoudig veranderen in de zin waarin u dit wenst. Maar u kunt wel vele illusies vervangen door een beter besef van waarheid. Wat kiest U? Denk er maar over na. Ik praat wel even wat door tot u klaar bent.

O, ik begrijp het. U denkt dat u alleen niet sterk genoeg bent om een dergelijke kracht werkzaam uit te zenden? Ik kan het mij wel voorstellen. Want de mens wordt steeds weer voorgehouden dat hij alleen en als eenling niets of niet veel betekent.

Maar waarom zouden wij dan niet te samen een kracht opbouwen? Wij gaan het licht dat in ons allen is samenlaten vloeien tot het één licht is. Dan is er zeker wel genoeg.

Wanneer u precies doet wat ik u zeg en daarbij even kritiekloos meewerkt, zal er een kracht ontstaan. Hoe groot die precies zal zijn is afhankelijk van allerhande omstandigheden, maar zij zal er zijn en meer werking kunnen bezitten dan u alleen misschien nu meent te kunnen bereiken.

Wanneer ik u dan zeg, die kracht op het door u gekozen doel te richten zullen alle met u harmonische waarden uit het geheel u daarvoor ter beschikking staan. En nogmaals, dat is gemeenlijk veel meer dan u zelf ooit zoudt kunnen opbrengen onder de huidige omstandigheden.

Wij zullen dit heel eenvoudig doen. Maar als ik u een raad mag geven: kies een doel waarbij u enig overzicht geniet, zodat u eventuele werkingen ook kunt controleren. Want het gaat er in de eerste plaats om u er van te overtuigen dat die innerlijke wereld waarvan ik u sprak een realiteit is die zelfs op uw dagelijks gekende wereld werken kan en invloed heeft.

Hebt u goed nagedacht over uw doel? Vooruit dan. Maak uzelf dan weer leeg van alle dagelijkse beslommingen en refereer aan dat beeld van uzelf wat u in uzelf draagt. Vraag je niet af of het een leugen is of de waarheid, maar wees eerlijk en vorm je een zo waar mogelijk beeld van jezelf.

Wij gaan nu verder als bij de eerste proef. Wij weten immers, dat er in ons een vonk van licht sluimert? Wij richten nu het geheel van onze aandacht op dit licht.

Er is niets anders meer dan die lichtende srip in de schijnbare duisternis. Die stip komt a.h.w. op ons toe. De duisternis omringt ons, maar het licht blijft. Het wordt groter, komt langzaam a.h.w. op u toe. Het ongeeft u. Het is, of u dit licht drinkt, of het u reeds nu geheel doordrongen heeft.

U bent een wezen van licht, Besef u zelf als wezen van licht. Maar dit licht behoort niet u alleen. Het is deel van allen. Uit allen straalt het licht. Wij laten het samenvloeien tot wij allen door een zee van licht omgeven zijn.

Voor één ogenblik vragen wij ons niet meer af wat van mij is en wat deel is van een ander. Er is licht, ons allen onringt een licht.

Het straalt nu uit ons allen en vormt één geheel. Een kracht.

Dit circuleert nu tussen u allen. U voelt dit aan. Het is of wij een tornado van magnesium-wit licht tot stand hebben gebracht. Het licht is in ons, rond ons, overal. Het schijnt zich met grote snelheid te bewegen en gelijktijdig schijnt het toch weer stil te staan. Wij voelen dat het in ons wezen werkt.

Nu denken wij weer aan ons gekozen doel..... Wij willen nu deze kracht uitzenden naar het doel waarover wij hebben nagedacht. Wij stellen ons voor, dat alle kracht die hier aanwezig is nu naar dit doel wordt geleid: één verblindende lichtflits, fel, sterk, de anderen innerlijk vervullende met licht, die anderen innerlijk en zelfs uiterlijk opladende met deze energie.

Stel u dit nog even langer voor. Zeg tot uzelf: dit wil ik. In de naam van de kracht waaruit ik ben voortgekomen doe ik dit. En keer nu maar weer terug tot uw alledaagse werkelijkheid. Luister nog even naar wat ik nog te vertellen heb. Veel is het niet meer, dus maak u geen zorgen.

U kunt nu natuurlijk bij uzelf zeggen, dat het wel een aardige show was. In zekere zin is dit waar. U kunt ook stellen, dat gewerkt werd met suggestie. Dat is zeker waar.

Maar wanneer er nu controleerbaar iets gebeurt als gevolg van dit werk waaraan u deel hebt genomen of waar u zo aarzelend aan de rand hebt gestaan van "zou het wel, zou het niet". Dan hebben wij bewezen dat er iets werkzaam was.

Dat wil niet zeggen, dat u alles wat ik heb gezegd als een volle en volledige waarheid behoeft te aanvaarden. Want achter hetgeen wij en vooral ik nu gedaan hebben schuilt heel wat, waarvoor ik u geen menselijk redelijke, laat staan korte, verklaring geven kan.

Het belangrijke is, dat wij dan toch iets hebben gedaan, iets hebben veranderd, iets tot stand hebben gebracht. En dan kunt u dit zelf ook wel doen. Het gaat er niet om, of alle verklaringen juist en volledig waren, het gaat er om, of u iets kunt bereiken.

Ik heb u duidelijke voorbeelden gegeven van de wijze, waarop men tewerk kan gaan. En indien ik mij niet vergis wordt dit alles nog gestencil'd ook, zodat u het desnoods vele malen na kunt lezen tot u de procedure goed te maken hebt.

Als het waar is, wanneer er misschien geen groot wonder is vgebourd, maar dan toch een heel klein wondertje, zou het de moeite waard zijn de zaak te vervolgen. Dan zoudt u iets dergelijks een volgedo maal misschien ook weer kunnen doen. Steeds weer.

Mogelijk vindt u het te klein, te onbelangrijk. Maar vergeet dan niet, dat vele zandkorrels uiteindelijk het strand vormen dat de oceaan omgeeft. Vele schijnbaar onbelangrijk kleine krachten vormen te samen toch een enorme kracht, een enorme mogelijkheid. En de krachten zullen elkander versterken omdat u uitgaat van een waarheid die in u leeft, een gevoel dat de kern van uw wezen omvat. Want bij dit alles zult u altijd uitgaan van de kosmische kracht en het licht dat in u leeft. Licht dat overal is en dus goed en harmonisch zal zijn met alle krachten.

Het zal altijd harmonisch zijn, geen chaos wekken. Wanneer dit voor u werkt, u daarmee leert werken, hebt u dan niet tevens een geestelijke weg gevonden die belangrijker voor u en de wereld kan zijn dan al het andere?

Zelfs wanneer u meent dat er maar een heel klein kansje is dat u iets bereikt, desnoods 1 op 100.000, moet u die nemen.

Je zoudt mogelijk een enkele mens iets gelukkiger, harmonischer, gezonder kunnen maken. En wat kost het u nu? Alleen een beetje van uw tijd. Enige concentratie. En ongeacht de kansen - die ik veel hoger aansla dan 1 op 100.000 - is het in iedergeval lonender en voordeliger vanuit een geestelijk standpunt dan zo nu en dan eens iets winnen in de staatsloterij.

Nogmaals: waarom zoudt u het niet proberen, niet doen? Want er is een meest wonderlijke paradox die er voor mij op aarde bestaat is gelegen in het feit dat zoveel mensen hun God zonder ophouden om vrede smeken terwijl zij vergeten, dat zij die vanuit zich voort zouden kunnen brengen.

Overal roepen de mensen autoriteiten aan om datgene tot stand te brengen wat zij met eigen vermogens zouden kunnen waarmaken en wat ook zonder overheidsingrijpen binnen hun bereik ligt.

Overal spreken mensen over onmogelijkheden en noemen zij zaken niet haalbaar, alleen maar omdat zij bang zijn, zelf de verantwoordelijkheid te dragen en te werken vanuit de waarheid die in hen leeft.

Laat ons een dergelijk paradoxaal gedrag dan in ieder geval vermijden en trachten eindelijk eens terug te keren uit al die theorieën en fantasiewereldjes tot de werkelijkheid van hetgeen wij zijn: deel van de kosmos, zo deelhebbende aan de totaliteit. Een deel zijn dat onze enige blijvende en tijdloze waarde betekent.

Wanneer steeds meer mensen zo leren werken kan ook uw wereld veranderen. Dan kun je bemerken hoe je bewustzijn groeit tot het zich uiteindelijk uitbreidt over vele werelden en sferen.

Dan kan men eindelijk de kluisters doorbreken van hopeloosheid, gelatenheid, eenzaamheid, machteloosheid die mensen op aarde zo vaak een leven lang bijna gevangen houden.

Dan vindt je eindelijk een sleutel tot de kracht die je nodig hebt om anderen te helpen en jezelf eveneens. Want je kunt nooit een ander helpen zonder jezelf te helpen. En of je het nu beseft of niet, je kunt nooit waarlijk jezelf helpen zonder ook anderen te helpen. Maar wanneer je een ander benadeelt om zo jezelf te helpen zal blijken dat je uiteindelijk vooral jezelf benadeeld hebt.

Wanneer u dit alles begrepen hebt, hebt u tevens een oplossing gevonden die in vele verschillende kringen op uw wereld op het ogenblik da mensen wordt aangeboden, hebt u een sleutel voor kracht verworven waarvan de lering eveneens in deze dagen overal waar dit maar doenlijk is verbreid wordt.

Weer eens en nog eens zullen wij uit de geest en vele andere wezens van niet stoffelijke aard zich daartoe inspannen, alles in de hoop dat de mens zich uiteindelijk van eigen ik bewust zal worden in waarheid en zal leren vanuit dit ware innerlijk zich ook een wereld te scheppen waarin hij zich waarlijk zal kunnen ontplooiën, waarin hij waarlijk mens kan zijn en meer: een wereld waarin hij steeds meer bewust deel kan zijn van een geheel dat alle voorstelbare en onvoorstelbare banden en mogelijkheden te samen omvat.

Dat was dan voor vandaag mijn onderwerp. Ik voel hoe er nogal wat aanwezigen wat langeslagen bijzitten, terwijl anderen mompelen: ja, maar ... Wanneer u maren hebt of andere opmerkingen kunt u nu uw gang gaan.

Onverstaaenbaar.

Kwaad kan het niet. Maar wanneer u de innerlijke verbondenheden beseft behoeft u in feite geen krachten meer "te zenden". U beseft dan alleen nog de totale kracht, die ook daar werkzaam is. En dat zou volgens mij de meest ideale, maar voorlopig nog niet te verwachten toestand zijn.

Maar nogmaals; zover is het nog niet. Dandaar de beginners-procedure die ik geprobeerd heb nu vandaag uit te leggen. Wat voldoende zou moeten zijn.

De anderen doen er het zwijgen aan toe. Ik weet niet, of ik redelijk daarvoor dankbaar zou moeten zijn, maar iets in mijn innerlijk maakt die dank toch tot waarheid voor mij.

Ik hoop dat ik op deze avond iets van hetgeen er in mij leeft, iets van de waarheid die ik in mijzelf besef, heb kunnen delen met U. Is dit niet het geval, dan spijt mij dit. Er zal ergens toch ook voor u een weg bestaan, waardoor u uiteindelijk u beroepen zult op het innerlijke licht en tot de innerlijke waarheid zult terugkeren. Is het niet in deze wereld, dan toch in een andere.

En hebt u hier een basis gevonden voor een verder werken, zo kan ik u alleen maar vragen: Werkt a.u.b. met ons mee. Help ons in steeds meer mensen iets te doen ontstaan van innerlijke vrede, van harmonie. Want je kunt de wereld niet veranderen zolang de mensen zo onevenwichtig blijven als de meesten nu zijn.

Wij vanuit de geest doen ons best. Wij hopen dat U, vanuit uw eigen mogelijkheden en standpunten, ons zult helpen. Hoe u dit onder meer goed kunt doen heb ik u vanavond verteld. En daarmee ben ik aan het einde van mijn bijdrage gekomen.

Mij rest alleen nog u te danken voor uw aandacht en voor de intense medewerking die meerderen onder u mij tijdens de experimenten hebben gegeven.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

Het eerste deel van de avond hebt u het zo hier en daar nogal zwaar gehad, dus zal ik proberen de inhoud van mijn bijdrage wat lichter te maken.

Misschien kan ik u mijn aarzelingen t.a.v. het gebruik van de nederlandse taal eens voorleggen. Vele dingen daarin treffen mij als zonderling. Neem nu b.v. woorden als reflex-camera. Onwillekeurig denk ik bij deze goed nederlandse uitdrukking dan, dat het doel van de camera is vastgelegd. Maar dat zal wel niet zo zijn, Anders zou een reflexcamera die voor prono wordt gebruikt opeens een relax-camera worden - wat al even goed nederlands schijnt te zijn.

Ook meer als nederlands herkenbare woorden treffen mij soms wat verbaasd aan. Neem nu eens het woord haalbaar. Het wekt bij mij het beeld van een grote winkel die volstaat met artikelen. Die zijn dan allen wel haalbaar wanneer je de raag maar op kunt lossen wie er voor zal betalen.

Maar het meeste treffen mij toch nog de zeer moderne en toch reeds zover ingeburgerde uitdrukkingen als b.v.: het is inn. Voor mij was inn altijd een ongelse kroeg die gemeenlijk niet open is wanneer je dorst hebt. Vandaar dat ik het gevoel krijg dat degenen die alles mooi vinden omdat het in is in feite een soort spirituele kroeglopers zijn.

Er zijn meer van die gekke ontwikkelingen. Wanneer iets out is is het meteen oud. Ik vraag mij werkelijk wel eens af, hoe men aan al die mooie maar als deel van de nederlandse taal voor mij toch wat minder aanvaardbare uitdrukkingen komt.

Of neem het woordt regio. Wat klinkt dat niet deftig provinciaals. Zou men ook kunnen spreken over de regio Den Haag? Want op de keper beschouwd is het ook een nogal provinciaals geheel, al is er wat staatkundige deftigheid aan toegevoegd.

En dan die veel gebruikte woorden als democratie. Een heerlijk woord, afgeleid van het griekse woord demos - volk. Maar in de praktijk schijnt demos van demon niet veel te verschillen. Kijk maar naar de resultaten.

Men zegt dat een democratie een regering aanduidt door het volk voor het volk, iets wat jr in deze dagen niet meer kunt aantreffen. Wanneer nederlanders spreken over democratie zo krijg ik de indruk dat zij het recht hebben iemand te benoemen die hen vele beloften doet om vervolgens besluiten in de tegenovergestelde richting te nemen.

Waarop de genomen beslissingen bindend zijn voor allen. Maar ik heb kennelijk nog veel meer illusies: ik meende dat iemand die als vertegenwoordiger van het volk is gekozen in het parlement dan ook het recht moet hebben om alles te zeggen en ook te stemmen zoals hijzelf dit juist acht.

Zonder dit recht is hij in feite geen vertegenwoordiger meer. Hij vertegenwoordigt een bepaald politiek artikel. Zo iemand is in feite een soort politieke handelsreiziger die zich verplicht de artikelen te leveren die u kunt aantreffen in het partij-programma van een partij.

Maar ja, mensen zijn eigenaardig, dat besef ik de laatste tijd steeds beter. Neem nu die vele instellingen e.d. die alleen met letters worden aangeduid. Ik krijg het gevoel dat men dergelijke afkortingen meer en meer is gaan gebruiken uit angst dat bij het steeds weer noemen van de volledige naam of titel te veel mensen zouden gaan begrijpen wat dat in feite inhoud.

Neem nu eens e d a . Wat kun je daarvan niet alles maken? Ik vraag mij niet af wat zij er in feite van maken, want dat kunt u aan den lijve ervaren. In ieder geval staat het voor christelijk democratisch appel. En ik roep dan onmiddellijk uit: herinner u wat er met die eerste appel is gebeurd die eva aan adam aanbod. Daardoor hebt u nu een cao nodig.

Maar zonder die uitleg zou het b.v. kunnen betekenen: wij gaan crossen door alles. Of: met christenen door de afgrond. Dat laatste doet je onmiddellijk denken aan Lubbers die op bezoek gaat bij de vakbonden.

Wat ook al weer vreemd is. Nu spreekt men van vakbonden. In mijn tijd waren het bog gilden. Toen was men nog plechtig en beheerst. Nu gillen leiders en volgelingen dat het een lieve lust is en nu noemt men het opeens een vakbond.

Ik denk dat daarin het verschil ligt: vroeger betekende een gilde dat je vakkundig was, dat men er als deel van de gemeenschap eenvoudig was. Nu weet men niet of men vakkundig is, weet men zelfs niet of men zo belangrijk is als men zelf veronderstelt en gilt dus steeds weer eigen belangrijkheid uit, waarbij men de maatschappij van zich uit in vakjes verdeelt. Vandaar vakbond. Waarbij het hoofdvak vaak het gillen schijnt te zijn en de bond alleen nog een beperkte, op eigen belang gebaseerde samenwerking aanduidt. O moedertaal wat zijt gij schoon.

Ook veranderen woorden hun werkelijke betekenis. Eens was verkrachtig het recht van de adel en de overwinnaars. Nu is het eerder een aanduiding van kracht, die voert tot macht over anderen. Vandaar dat hetgeen nu het meest verkracht wordt op aarde de democratie is.

Ook de uitleg van sommige woorden stelt mij voor raadselen. Een spiritist, zo maakt men mij duidelijk, is iemand die zich met de spirit - de geest - bezig houdt. Maar waarom dan een andere duiding gebruiken voor een spiritualist? Rechtlignig; denkende zou dit afgeleid moeten zijn van spiritualien.

Maar ja, rechtlignigheid is kennelijk in deze tijd een soort taboe aan het worden. Neem nu de mensen die tegen raketten zijn. Voor mij mag dat best. Maar waarom zijn zovelen onder hen dan wel tegen de raketten aan de ene kant en niet tegen even erge wapens aan de andere zijde?

Wanneer een ieder voor de vrede is lijkt het mij ook alles behalve rechtlignig; om degenen die op een andere wijze die vrede nastreven voor alle zekerheid in elkaar te slaan, zo min als mij een bevorderen van vrede door opvoeren van bewapening als redelijk in de oren kan klinken.

Nu ja, de tijden veranderen. Neem nu krakers als voorbeeld: een wel zeer modern begrip. In mijn tijd werd je als kleine man gekraakt. Nu kraken krakers het bezit van de rijkere en worden gelijktijdig getolereerd en met alle middelen bestreden.

Zoals ik het vreemd vindt, dat mensen die zonder toestemming een woning betrekken die andermans bezit is, krakers worden genoemd. In eite worden de harde noten daarover immers door instanties en gemeenteraden gekraakt. En wat mij verwondert is ook, dat nadat die harde noten eenmaal gekraakt zijn, de krakers die opeens op hun zang hebben.

U vindt dit een vreemd betoog voor een geest? Ik wilde u alleen even op een geheel ander spoor van denken brengen, al zou geestelijke kracht misschien een meer passend onderwerp zijn geweest. De geestelijke kracht is er natuurlijk wel, maar die kracht is nu eenmaal geestelijk. Mogelijk denkt u dat je, om geestelijke kracht goed te kunnen gebruiken, een geestelijke zoudt moeten zijn. Wat echtligning denken zou betekenen.

Maar ja, een geestelijke heeft ook weer zijn beperkingen. Er zijn te veel dingen die hij niet mag of beloofd heeft niet te doen. Vandaar dat ik het zo passend vindt, wanneer zingende geestelijken zich verzamelen op een o(k)saal. Want daar zit de os werkelijk en duidelijk in. Maar van een os kun je misschien het intens gebruiken van geestelijke krachten weer niet verwachten. Waarover je eens verder na zoudt moeten denken.

(vara) Wat bedoelt u? o, ik snap het al, u duidt op die kukeleku die altijd kraait op de mesthopen van de nos. Ja, die mensen proberen u wel bepaalde inzichten op te dringen. Maar zo gek is dat niet wanneer je beseft, dat de meeste mensen hun meningen aan anderen ontlenen.

Vraag aan een nederlander maar eens een oordeel over iets. In de meeste gevallen krijgt u dan onmiddellijk een samenvatting van verschillende hoofdartikelen, toespraken en uitzendingen, alleen bijgekleurd door eigen belang en een verkeerd begrip van eigenwaarde.

Nu ja, de nederlanders zijn toch een mooi volk. Ga maar ergens staan waar het druk is en u ziet ze voorbij marcheren, mooi, lelijk, jong, oud, benepen of open, in alle soorten en kaliteiten. Een mooi en redelijk evenwichtig geheel. Alleen vraag ik mij wel eens af waarop zo weinig ouderen punk zijn.

Want indien er één groep is die reden heeft zich te beklagen over hetgeen de maatschappij aan het worden is zijn het toch wel de ouderen. Die zouden dus meer voor punk moeten voelen en denken: ik ga mijn gang, zoeken jullie het zelf maar verder uit.

Maar neen. De ouderen zijn grotendeels gewetensvol en dragen de lasten voor degenen die het beter zouden kunnen doen maar nog niet weten hoe het moet en daarom uitmaken hoe het verder daarmee moet gaan.

Een troost heb ik voor u: u bent niet de enige die te lijden heeft. Zelfs Maggie Thatcher heeft op het ogenblik heel wat te vverduren dank zij de secretaresse van een minister. Het is maar goed, dat Maggie al op gevorderde leeftijd is, anders zou zij er nog een kind van krijgen.

En neem dan de machtigste man van Japan. Die blijkt nu opeens een oplichter te zijn, omkoopbaar enz. Wat hem door zijn volk niet bepaald in dank wordt afgenomen. Maar wanneer wij verder zoeken om te zien hoeveel oplichters er dan wel zijn bemerken wij opeens dat het er heel veel op lijkt dat de oplichters in deze dagen steeds meer de leidinggevende figuren worden.

En eens gerespecteerde instellingen en bedrijven vallen ook al te vaak onder dit hoofd: banken blijken in zekere zin oplichters te zijn. Een landproject blijkt oplichting te betekenen van mensen die de staat wilden oplichten. En vele ministers in vele landen blijken van steekgeld en de konsekwenties van het aanvaarden daarvan ook niet bepaald vies te zijn. Wat m.i. ook een vorm van oplichting is.

Nu ja, dit laatste niet in uw land. Want hier zijn de mensen en zelfs de ministers te godsdienstig ingesteld. Bij hen loopt de weg van steek tot ondersteek zonder enige steekgeld. Dat krijg je als men zo godsdienstig is opgevoed. Vandaar waarschijnlijk ook dat de meeste belangrijke mensen die denken dat zij u wat belangrijks te zeggen hebben opeens dezelfde toon gebruiken als de mensen van de e.o. bij een dagsluiting. De Here voor en na blijft wel eens weg, maar de galn daartussen wordt ijverig gekonserveerd.

Trouwens, namen kunnen ook vreemde associaties wekken. Neem nu b.v. de duiste man Kohl. Wij leerden aan moeders schoot dat de kindertjes uit de kool kwamen. Misschien dat dit in Duitsland ook nu nog is gebeurd wie zal het zeggen.

Maar wanneer je de machtsverhoudingen beziet kom je eerder tot de associatie met Kohl, de oogschaduw die oosterse vrouwen al vele eeuwen gebruikt hebben. Waarbij Kohl dan opeens niet meer schijnt te zijn dan de omlijsting van het blikveld van de regeerders van de Bundesrepubliek.

En neem die andere belangrijke man: Andropov. Als dat geen aanduiding is van de menselijkheid bij de bank van lening weet ik het niet: andris = mens. Pof weet u zelf wel.

Dat is het nadeel van associatief denken: denk ik aan taart dan denk ik aan creme. Denk ik aan creme, dan denk ik aan Krimlin. Denk ik aan Krimlin dan denk ik aan geweld. Denk ik aan geweld dan denk ik aan een bedorven maag. Dus eet ik geen taart.

Zouden er niet heel veel dergelijke associaties zijn, die ons in wezen goede dingen doen verwerpen? Neem nu eens geloof: geloven is niet weten, handelen uit niet weten is onlogisch. Logisch is alles wat ik zeker weet. Dus verwerp ik alles wat ik niet zeker weet en kan bewijzen in het geloof, dat ik dan geheel logisch reageer.

Er zijn meer van dergelijke voorbeelden te geven. Maar ik sprak over het Nederlands en merkte zelfs op: o moeder taal, wat zijt gij schoon. Wat ook al niet bepaald logisch lijkt:

Wanneer je de beheersing van een taal kunt toetsen aan zinnen als zeventenzeventig rotte potkachelts of zeventenzestig scheveningse schokkers kan die taal toch niet zo fraai en klankrijk zijn als wij plegen te denken.

Maar ja, menige nederlander denkt er anders over. Want men weet, dat men als nederlander over bepaalde talenten beschikt. Iets wat ook elders beseft wordt, want anders zou men geen reeksen van talentenjachten organiseren. Waarbij opgemerkt zij, dat echte talenten niet zowelkom zijn als men zou veronderstellen. De praktijk is dat die zo snel mogelijk de grens over worden gejaagd om b.v. in Duitsland grote t.v. shows e.d. te gaan presenteren. Tot zij natuurlijk zo beroemd zijn geworden dat je voor hun aanwezigheid meer moet betalen dan zij in feite waard is. Dan verschijnen zij opeens weer bij de een of andere nederlandse omroep. Het is maar een vreemde wereld.

Touwens, omroepers zijn ook heel wat veranderd. Vroeger was het iemand die met luide stem andermans mededelingen aan den volke verkondigde. Tegenwoordig zijn het mensen die vanuit een kastje tot u spreken en alsof dat nog niet genoeg zou zijn kletsen zij gelijktijdig nog vaak uit hun nek.

Je krijgt dan ook de indruk, dat het kenteken van de nederlandse kultuur gelegen is in het feit dat steeds meer mensen naar steeds meer kul turen. Ik vermoed dat daardoor de opkomst van de kabelnetten te verklaren is: de nederlander heeft niet genoeg meer aan zijn eigen hcul mdat daarin te veel flauwe kul voorkomt Da t weet hij. Die andere stations verstaat hij niet zo goed en begrijpt hij minder direct, dus wat die hem voorzetten vreet ie.

Maar even alle gekheid op een stokje - een zuil heb ik niet ter beschikking. De nederlandse taal is ongetwijfeld tyitengewoon fraai wanneer zij maar deskundig wordt gesproken - helaas komt dit zelden voor.

Bij de kultuur hoort ongetwijfeld ook de kunst. In uw land leven ook nu nog vele groten op dit gebied. Helaas worden zij gemeenlijk begraven onder een stortvloed van gesubsidieerde kunstmakers.

Nederland heeft ook een grote litteratuur. Helaas wordt hetgeen dat nog al zodanig wordt beschouwd meer en meer bepaald door het narcistische getureluur van bepaalde litteratoren.

En dan het geloof, dat voor uw land wel bijzonder beslissend pleegt te zijn. Het is iets, wat op zondag in de kerk door velen zeer intens beleefd wordt, maar voor de rest schijnt een ieder de verplichtingen die zijn geloof hem oplegt liever te geloven.

Ook mogen wij de nederlandse weldadigheid niet vergeten. De nederlander is gemeenlijk zo royaal wanneer het gaat om weldadige doen dat het opsporen en exploiteren daarvan een belangrijke bron van goedbetaalde werkgelegenheid dreigt te worden. Maar dat mag niemand weten, want wanneer het om werken gaat is de nederlander nu enmaal niet zo royaal.

Een mooi land, waar alles zo in de perfectie is geregeld dat men alleen door zich aan elle regels te houden het gehele drijfwerk van de nederlandse economie en regering zonder meer kan laten stikken.

Kortom: nederland is een land dat zich groter acht dan het is omdat hij zo groot is in kleine dingen. Vooral in die dingen die anderen niet kunnen waarderen. Dit terwijl de werkelijke grootheid van nederland, die nog steeds bestaat, door de nederlanders zelf te weinig wordt beseft en maar zelden wordt gewaardeerd. Want hollands glorie leeft nog steeds in de wereld, maar in eigen land kun je die alleen nog in een kuipje kopen.

De nederlandse industrie kent nog wel degelijk haar uitvindingen en grote vernieuwingen. Alleen is gezien de arbeidslonen productie in eigen land niet meer lonend en verantwoord.

Ook grote onderzoekers heeft uw land nog wel. Het jammere is daarbij, dat wat zij willen gaan onderzoeken eerst gecontroleerd moet worden door een halfdeskundige commissie die moet uitmaken of het de moeite van een subsidie waard is. Daarna komt er een andere commissie beslissen over de redelijke hoogte van toe te wijzen gelden. Daarnaast-gemeenlijk dan - komen deze commissies met andere regeringscommissies en ambtenaren te samen om over haalbaarheid van het voorstel en eventuele aanpassingen daarvan te spreken. Zelfs wanneer de wachtende onderzoeker ondertussen niet zijn aow heeft gekregen blijft er, na aftrek van alle kosten die de commissies gemaakt hebben, voor een werkelijke steun van het onderzoek maar heel weinig over, tenzij dit meer politieke dan wetenschappelijke verdiensten bezit.--.

Waarvan akte. Maar nu eens iets anders. Met uw taal kan ik toch zelfs delen van mijn eigen bestaan wel degelijk tot uitdrukking brengen. Wat zoudt u van het volgende denken?

't Is als een droom: een lichtend zweven, een weven van oneindigheid met tijd waarbij ik soms mijzelf benijd, beseffend wat ik in de tijd voor altijd heb geschreven.

Ik, zoeker, zoen als een bij van bloem tot bloem, van leven ook tot leven. en heb altans nu voor mijzelf wat waarheid opgetekend en een streven mijzelf opgelegd. Want in mijzelve ben ik niet slechts leven, maar ook het streven en zelfs het hemelse gerecht.

Waarbij ik onmiddellijk verder associeer: en heeft het hemelse gerecht zich ten langen loste ontfermet over u en uw te dure vesten. blijft altijd nog diep in het ik een aarzeling bestaan. Want werkelijkheid is wonderschoon, maar beeld van ik meest waan.

Maar uit die waan zelfs draag je voort wat waar in je bestaat: een kracht die in de eeuwigheid zijn sporen achter laat. Wat steeds je ook weer verder drijft tot zijn wat je de kosmos zegt ondanks je streven, de pijn waarmee je overlegt hoe anders ooit te zijn. Je blijft jezelf, wordt door het ik door alle tijd gedreven omdat de waarheid die u bent reeds een en eeuwig u werd neergeschreven.

Dat klinkt toch heel anders dan iemand die u leert: je komt op aarde alleen maar om je stommiteiten uit te halen en wanneer het er niet genoeg zijn in een leven mag je terugkomen voor herhalingsoefeningen. De betekenis scheidt niet zo veel, maar het klinkt wel heel anders.

Maar ik kom aan het einde van de beschikbare tijd. Ik heb met veel belangstelling uw gedachten en reacties gadegeslagen, lopende van een "nou nou" tot "jaja". Waarbij ik dat naou nou wel een mooie en typisch nederlandse gedachte vindt, maar mij toch doet veronderstellen dat altans een deel van uw volk in afstamming of mentaliteit nauw verwant is met de katachtigen.

Velen vinden mijn betoog geestelijk bezien maar zozo. Dan vraag ik mij af, waarom u niet wilt of kunt begrijpen, dat in alles wat ik heb gezegd wel degelijk ook meer kosmische waarden liggen. Maar ja, wordt het gedragen voorgedragen dan proeft u daarin eeuwigheid. Wordt het een lach het voorgedragen zo is het u slechts gekkigheid.

Ik probeerde u een beeld te geven van uw dagelijks wereldje in de hcop, dat u niet alleen zult zeggen dat u toch anders bent, maar ook er naar zult streven, nooit zo oneerlijk te zijn tegenover anderen of uzelve. Nu ja, met waarheden op aarde gaat het vaak zo: het gaat de mens het er meer om wie het zegt, dan wat er wordt gezegd, laat staan wat wordt geïmpliceerd.

Ik denk zo dat ik niet het juiste type ben om kosmische waarheden voor te dragen. Bij mij worden zij te snel meer komisch. Maar er is een ding waarop ik u toch nog even wil wijzen:

Kosmische waarheid vindt je in alle dingen en wel door dezen te beseffen voor hetgeen zij zijn. Een menselijke waarheid vindt je echter nergens volledig omdat je gemeenlijk niet meer na kunt gaan hoe zij tot stand is gekomen.

Helaas vergeet men de betrekkelijkheid van alle dingen steeds weer. Waar zou, meent u, anders dat bekende uitgestoken vingertje vandaan komen van de vermaners en pseudo -profeten? En er zijn er bij die die beweging steeds weer herhalen bij een ten eerste, ten tweede en zelfs meer.

Wanneer ik deze gebaren zie denk ik altijd weer: daar heb je de schaduwen van Luther en Calvijn, opgeroepen door mensen die doen alsof zij geheel redelijk en logisch denken, maar die zich zonder het bovennatuurlijke toch niet geheel op hun gemak gevoelen.

Nu ja, een ieder zingt op zijn eigen wijze. Uk voor mij b.v. probeer u alleen een kosmische waarheid te brengen en te zeggen: Lieve mensen, pas wanneer je beseft hoeveel er ondanks alles in het leven te lachen is en hoe vaak het stoeien met hoogste waarden voert tot iets wat in wezen belachelijk is, kun je iets gaan zien en begrijpen van je eigen perken en mogelijkheden.

Want wanneer je eindelijk gaat beseffen hoeveel zaken in feite dwaas zijn, niet slechts bij anderen, maar steeds ook weer bij jezelf, zou je misschien zover kunnen komen dat je leert lachen om alle dwaasheid. Dan pas vindt je de blijmoedigheid die nodig is om iets van de werkelijkheid te gaan beseffen en beleven.

Dan kom je uiteindelijk zelfs tot het aanvaarden van een werkelijkheid die je nog niet kunt begrijpen. Want veel van de werkelijkheid waarvan wij deel uitmaken ligt nu eenmaal boven ons begripsvermogen. Het spijt mij wel.

Zoals er bij de mensen nog geen taal bestaat waarmee je iets van de werkelijkheid en haar samenhang kunt omschrijven zonder haar tevens te vervalsen. Vaak probeert men dit te ondervangen door kunstmatige termen te scheppen, die dan door een ieder weer iets anders begrijpt en hanteert. Maar dat helpt niet.

Het enige wat je als mens voorlopig kunt doen is: lachen om het leven, blij zijn met de dag, blij zijn met alle gebeuren en zo, al lachende, verder te gaan tot je meer bewust deel wordt van alle dingen.

Om dan, vandaaruit, jezelf toch weer te leren manifesteren als een vreugdig deel van een kosmisch geheel dat je nog steeds niet kunt overzien.

Vergeet niet, dat de waarheid doet denken aan een goede ijsverkoper: die biedt iets voor vele verschillende smaken, van pistache tot roomijs. Benaderingen van de waarheid zijn er in vele smaken. De mijne ligt nu eenmaal in een wat vrolijke en soms zelfs cynische humor. Maar mij is het dienstig tot het doel. Ik ben afkering van de "gezalfde waarheid". Door al het zalven wordt zij zo slipperig, dat je er geheel geen houvast meer aan kunt vinden. Zo denk ik.

Maar ik probeer u ook te zeggen: Beste mensen, schiet eens uit je slof, durf eens te lachen om jezelf en de wereld waarin je leeft. Je kunt dan je wereld en leven veel gemakkelijker aan, omdat je dan ook eerder aanvoelt, wat er achter de uiterlijkheden schuilgaat. Zo voelen wij dan reeds op aarde iets van een werkelijkheid waar wij geen worden voor hebben.

Goeden avond.

(tweede deel aanmerkelijk bekort en tot geheel geredigeerd.)

d.d. 21 oktober 1983